

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Spes & Fiducia, Cuius Iudicisqve Dei, Erga Homines In Hac
Vita Existentes, Firmata**

Stengel, Georg

[S.l.], 1645

§. 11. Fluctuans eleemosynæ dator, miraculoso camelorum reditu,
prouidentiaq[ue] Numinis, mirificè recreatur, & confirmatur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49823](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49823)

minum ! en Patrem , Bonitate sua, nobis incredulitatis vitium exprobrantem ! Adeste , iumenta oneribus liberate, lassâq; reficite.

§. XI.

Fluctuans eleemosynæ dator, miraculoso camelorum reditu, providentiâq; Numinis, mirificè recreatur & confirmatur.

Dici non potest, quantis lætitijs incesse-
rint, quantis gaudijs sint inundati, in quan-
tas Dei laudes effusi? Tum & ipsi, & came-
li sunt cibus recreati. Quoniam autem plus
attulerant, quàm necesse erat modico viue-
re assuetis, noluit S. Frontonius occasionem
dare cupiditati habendi. Nec enim ex illa
hominum classe fuit, quæ nunquam potest
fatiari, aut dicere, sufficit. Quare, die in-
secuto, camelos iterum, media parte omni-
um rerum, quas apportarant, oneratos, &
cum ijs auaritiam pariter à se ablegauit; Eu-
logias ad proprium Dominum remittens. Mi-
nus erat octo dierum, cum is expectauit, ho-
ris iam etiam singulis in digitos missis, redi-
tum camelorum: nec sine metu fuit tristitia-
que amissorum. Vt quid enim bestia tam
diu impastæ? An non leonum aliarumque
belluarum famem potiùs, quàm Eremico-
larum

larum hominum fatiauisse erant existimanda? sine via, sine duce mittere, quæ prudentia? jamq; consilium, in quod prius omnes pedibus iuerant, passim damnabant, poenitebátque, rectè fecisse. Dies erat posterus & octauus, quo vicini amicique omnes ad Diuitem confluxerant, vt eius dolorem solantibus verbis lenirent, paritèrque diuinã clementiam exorarent, ne tanta septuaginta camelorum iactura largissimæ eleemosynæ meritum compensaret. Ita mœstis & ieiunis omnibus vnà confidentibus, repente cæpit aura spirare: cum auræ sonitu, tintinnabuli sonitus, sed subobscurus, vni eorum ad aures allabebatur. Pressit vocem, & attentior videbatur sibi percipere sonum semper propinquiorem, de montibus, aduenientem. Exclamat, Euangelium, Euangelium bono nuncio date: redeunt cameli. Exsurgunt omnes properè, quã cui proximum est; currunt, volant; vident, eodem agmine, ordine, numero, itinere, cunctos saluè redeantes. Fit ingens clamor, &, in tristitiæ locum, gaudia immensa succedunt: gloria Deo laudésque dantur. Hæc primus aspectus effecit. Ast vbi propiùs ventum, tum latitiæ longè magis creuerunt. Neque

enim solùm cameli, qui iam perditì putabantur, recepti; sed nulla macie infecti, nullo tristi vultu luridi, insuper & media parte missorum munerum diuites inuenti. O quis tum omnibus sensus! ô quanta gratulatio! quæ exultatio Domini! quæ lætitia seruorum, qui applausus amicorum, ac vicinorum! præsertim, cum, redditis camelis, nobilissimum conuiuium & illis omnibus presentibus, & quàm plurimis insuper aliunde pauperibus inuitatis apparauisset; Eulogiásque sibi remissas, inter eos, lætissimè distribuisset. Nec stetit híc lætitia: ex illo enim deinde anno, quotannis, vsque ad mortem S. Frontonij, tempore, quo camelos primùm miserat, diligentissimè annotato, diues ille semper ad D. Frontonij monasterium, eosdem, sine duce misit, tantò certius redituros, quantò sæpius eandem viam recalcare didicerunt; quantòque, ducibus Angelis, quàm hominibus, viæ sunt notiores.

§. XII.

*Deo mancipati, Deo potissimum curam
culina debent relinquere.*

Videtis, quo modo Vniuersorum Dominus, aut quid diuitibus imperet? opes vult eos suas cum pauperibus habere communes.

Vide.